

[Frandsen.]

som rådgiver overfor de rent administrative myndigheder —, skulle drukne i almindeligt administrativt arbejde. Men når dette er sagt, må jeg samtidig erkende rimeligheden i, at man netop på dette område har foreslået, at sanitetsvæsenet helt eller delvis efter ministerens bestemmelse kan henlægges til denne styrelse. Det er rimeligt, fordi det materiel, vi har, det sanitetsvæsen, vi har til hjælp i katastrofesituationer — sygehusene, lægerne, sygeplejerskerne —, det er eet korps, det er eet apparat, som hverken bliver større eller mindre, og som såvel befolkningen i almindelighed med de syge mennesker som mennesker, der bliver ramt af katastrofer, og militære må deles om, og det, at de skal deles om at bruge dette apparat, kan let medføre vanskeligheder, hvis ikke det statslige organ, der har særligt kendskab til forholdene, og som arbejder med dem til daglig, bistår på bedste måde. Derfor er bestemmelsen rimelig, og med det forbehold, jeg indledte med, og med forbehold overfor eventuelt senere følgende andre lyster til at udvide styrelsens virksomhed kan vi fuldtud slutte os dertil.

Bestemmelserne i § 26 og § 31 peger i nogen grad på det samme, at hele dette sanitetsvæsen er fælles for os alle; det bestemmes, at forsvarsministeren og indenrigsministeren må tale sammen om forhold af denne art.

§§ 17—28 omhandler det lokale civilforsvar; der er dels en kommunal og dels en statslig komponent. Det må forudsættes — det er nemlig nødvendigt —, at der mellem disse to komponenter består det mest intime samarbejde. Jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på, at for mig står det som ikke helt heldigt — men det kan måske ikke undgås —, at der her er tale om to chefer. Lad nu denne borgmester og denne politimester være så gode mennesker, de være vil — der kan let komme gnidninger og kompetencestridigheder, og er der noget, man ikke må have i katastrofeøjeblikke, er det sådanne. Endnu værre er det, at borgmesteren kan udpege en stedfortræder, som sikkert vil være meget arbejdsivrig — ellers er han måske ikke sin opgave voksen —, det vil måske give endnu større mulighed for, at de to parter kommer skævt ind på hinanden. Hvis vi i udvalget kunne drøfte dette og finde en udvej, så at gnidningsfladerne mellem disse to komponenter indenfor det lokale civilforsvar bliver de mindst mulige, ville jeg se det med glæde. Jeg mener, vi må prøve på at drøfte dette igennem.

I § 29 pålægges der enhver civilforsvars-

pligt. Det kan vi ganske slutte os til. Kommer ulykken over os, er det vor pligt at hjælpe, og skulle der være nogle, som ikke rigtig har forståelsen heraf, er der ingen anden vej end at tage fat på dem, så de kommer ind i hjælpearbejdet.

Jeg kan også være enig i, at vi bør have 65 års grænsen; dog er jeg betænkelig ved den højtærede indenrigsministers bemærkning i fremsættelsestalen om, at kvinder mellem 60 og 65 år kan bruges i sygehustjenesten. Det kan de måske nok, men med hensyn til selve behandlingen af patienterne er vi meget angstelige for at få uuddannede folk; så bliver risikoen lidt for stor. Jeg indrømmer, at det er en detalje, men jeg ville lige pege på den.

I § 33, stk. 2, gives der hjemmel for indenrigsministeren til at pålægge private husejere betydelige udgifter bortset fra de forpligtelser, som enhver husejer har i henhold til brandpolitiloven. Jeg tror, vi bør overveje, om det er rimeligt, at den private der skal afholde alle udgifterne selv; når staten har erkendt, at kommunerne skal aflastes betydeligt i forhold til de bestående regler, ville det være rimeligt at tage under overvejelse, om det er retfærdigt uden refusionsret at pålægge private husejere måske betydelige udgifter til udrustning, og hvad man ellers kan finde nødvendigt.

Vi ser i § 34 noget af det samme, nemlig en meget vidtgående ekspropriationsbestemmelse. Det er ganske klart, at det er nødvendigt at have sådanne bestemmelser. Spørgsmålet er blot, om man kunne finde former for at sikre, at ekspropriationen altid vil blive begrænset til det absolut nødvendige. Det er både staten, der skal betale erstatningerne, og de enkelte interesserede i. Her står bestemmelsen uden noget forbehold. Hvis man kunne sætte en grænse, tror jeg, det ville blive mødt med velvilje og med glæde fra dem, det kan gå ud over, og det er til syvende og sidst os alle.

Jeg finder i § 34, stk. 3, der vedrører sammensætningen af vurderingskommissionen, ingen repræsentant for dem, det går ud over. Jeg synes, det ville være rimeligt, om der i vurderingskommissionen sad repræsentanter for husejere, ligesom de vel også bør repræsenteres i overinstansen. Jeg tror, vi på den måde fik mere tryghed hos dem, det nu kommer til at gå ud over.

Hvad angår udgiftsfordelingen mellem staten og kommunerne, som vi er tilfredse med i retningslinierne, forekommer det os, når man læser paragraffen igennem, at grænsen ikke er helt klart afstukket, at der altså kan blive muligheder for tvivlsspørgsmål,